

Arrest

nr. 184 580 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en uw hele leven in Mogadishu te hebben gewoond.

Begin 2015 wordt uw vader, toen werkzaam in zijn eigen restaurant, vermoord door Al Shabaab op weg naar huis. Drie weken na de dood van uw vader begint u zelf te werken in het restaurant. Op 20 maart 2015 wordt er een aanslag gepleegd in het restaurant waarbij 2 politieagenten gewond raken en een collega overlijdt. U wordt naar het ziekenhuis gebracht en herstelt daarna verder thuis. Op een bepaald moment, wanneer u op terugweg bent van de moskee, wordt u gedwongen in een auto te stappen. U wordt geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende locatie. Na enkele uren moet u opnieuw in de wagen stappen en wordt u vervoerd naar ergens anders. Onderweg worden uw ontvoerders

tegengehouden bij een wegcontrole. Zij worden gearresteerd en u wordt ondervraagd door de politie. Nadien komt uw moeder u ophalen. Bij thuiskomst acht uw moeder het veiliger om u onder te brengen bij de burens. Al redelijk snel blijken zij van Al Shabaab te zijn en ook daar wordt u bedreigd. U slaagt erin te ontkomen en gaat terug naar huis. Uw moeder belt de politie, die bij aankomst de enige jongen die er nog is arresteren. Uw moeder besluit dat u niet meer veilig bent en begint uw vertrek te regelen. Twee dagen voor uw vertrek vind u een dreigbrief die aan de deur is geplakt.

U vertrekt op 25 mei 2015 en reist via Oeganda. Op 29 mei 2015 komt u aan in België en twee dagen later vraagt u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een medisch attest en enkele foto's neer.

B. Motivering

Gelet op de elementen uit uw dossier, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral is het bevreemdend en volstrekt onlogisch dat u, 18 dagen na de dood van uw eigen vader, in diezelfde zaak gaat werken, terwijl u zelf verklaart dat uw vader wegens zijn werkzaamheden in het restaurant was vermoord (gehoorverslag CGVS 19 augustus 2016, p. 11, hierna CGVS). U slaagt er niet in dit op afdoende wijze te overtuigen waarom u deze keuze zou hebben gemaakt. U antwoordt zelf dat u bang was, maar dat uw moeder u overtuigde omdat de gouverneur het eten in jullie restaurant zo lekker vond (CGVS p. 11). Ook op dit punt slaagt u er niet in te overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat uw moeder haar enige zoon aan dergelijk risico zou blootstellen nadat haar echtgenoot reeds vermoord was en al zeker niet zo kort na de feiten, de herinnering aan de moord op uw vader nog vers in het geheugen. U verklaart dat u zich wat gerustgesteld voelde omdat de gouverneur uw moeder beloofd had een oogje in het zeil te houden, maar zegt daarna zelf dat de politie en overheid in Mogadishu niet in staat zijn de burgers te beschermen tegen Al Shabaab (CGVS p. 11). Vervolgens gooit u het over een andere boeg en verklaart u dat het voor mensen van uw clan zeer moeilijk is om werk te vinden (CGVS p. 12). Terwijl dit zeker niet onmogelijk is, verklaart dit niet uw onwaarschijnlijke keuze om het werk van uw vader na zijn moord verder te zetten en dat uw moeder u hiertoe zou aangespoord hebben. Er mag verondersteld worden wanneer uw leven in dergelijke mate gevaar in gevaar is en u reeds van dichtbij met de mogelijke gevolgen geconfronteerd bent, u er zelf alles aan doet om zich niet verder te moeten blootstellen aan dit risico.

Ook uw verklaringen wat betreft uw eigenlijke ontvoering vertonen vreemde elementen. Zo zouden uw ontvoerders u, na een eerste stop van enkele uren, naar een andere locatie overgebracht hebben. Onderweg zijn zij echter op een wegcontrole gestoten waardoor zij uiteindelijk gearresteerd werden en u ontdekt werd op de achterbank (CGVS p. 10). Gevraagd waarom Al Shabaab het risico zou nemen om u alsnog te vervoeren naar een tweede locatie en u niet achter te laten op de eerste stopplaats, antwoordt u dat personenwagens normaal gezien niet gecontroleerd worden in Mogadishu (CGVS p. 14). Dit staat echter haaks op uw eerdere verklaring waarbij u gevraagd wordt naar de route die toen werd genomen. U stelt daar dat uw ontvoerders een weg hebben genomen zonder wegblokkades, wat u zou geweten hebben omdat u het voertuig niet voelde stoppen (CGVS p. 13). Indien personenwagens nooit worden doorzocht zoals u beweert, hoort het al dan niet aanwezig zijn van wegblokkades geen enkel verschil te maken en houdt uw argumentatie dat Al Shabaab net die weg met de minste wegblokkades heeft genomen dus ook geen steek (CGVS p. 13). Er mag ook verondersteld worden dat dergelijke wegblokkades algemeen bekend zijn in Mogadishu, iets dat ook kan worden afgeleid uit uw verklaringen hierover (CGVS p. 13). Het is dan ook volstrekt onlogisch dat Al Shabaab dergelijk risico zou nemen, in het midden van de dag, wanneer zij zowel wapens als een gijzelaar in hun auto hebben verstoppt. Verder is de mate waarin uw details kunt verschaffen over de door uw ontvoerders genomen route opmerkelijk, aangezien u beweert geblinddoekt te zijn geweest (CGVS p. 13). U beweert dit te weten zijn gekomen door terug te stappen na uw vrijlating en zo te zien op welke weg van de rotonde u stond. Eerder tijdens het interview vertelde u echter dat u bij de politie aan xcontrol bleef en uw moeder u daar is komen ophalen (CGVS p. 10).

Na uw vrijlating zou uw moeder u hebben ondergebracht bij de burens, dit uit veiligheidsoverwegingen (CGVS p. 10).

Gezien de ernst van de door u beweerde feiten die zich net hadden afgespeeld is het uitermate bizar dat uw moeder u onderbracht bij vreemden en er niet voor gekozen heeft u bij familie of vrienden onder te

brengen. U verklaart dat uw moeder niet op de hoogte kon zijn van de activiteiten van de buurlingen, maar tegelijk vertelt u dat uw buurling 'het hoofd van de jongeren was die 's nachts moorden uitvoerden' (CGVS p. 12). Uit uw verklaring blijkt dat het hier niet om een buurling van Al Shabaab ging, maar iemand met een meer prominente functie. Het is dan onwaarschijnlijk, gezien de samenlevingstraditie binnen de Somalische maatschappij, dat u noch uw moeder niet het minste vermoeden had dat deze buurling niet te vertrouwen was.

Ten slotte zijn er verschillende tegenstrijdigheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u reeds sinds 2013 in het restaurant van uw vader werkzaam was, terwijl u tijdens uw interview bij het CGVS spreekt van februari 2015 (CGVS p. 4). U schrijft dit toe aan problemen met de tolk, maar nergens tijdens uw eerste interview bij DVZ heeft u dit gemeld. In het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal wordt u gevraagd naar het verloop van uw eerste interview en ook daar zegt u niets over deze tolkproblemen. Meer nog, u verklaart dat, behoudens de sterfdatum van uw vader, alles klopte (CGVS p. 2). Bovendien spreekt u uzelf ook tegen wat betreft de dreigbrief die u zou ontvangen hebben. Zo vertelt u eerst dat u twee dagen voor uw vertrek nog een dreigbrief zou hebben ontvangen (CGVS p. 10). Later stelt u echter dat dit de avond voor uw vertrek was, namelijk op 24 mei. Deze tegenstrijdigheden komen uw al zeer wankel geloofwaardigheid niet ten goede.

U legde verschillende documenten neer, waaronder foto's en een medisch attest. Geen van deze documenten bieden echter ondersteuning aan uw asielrelaas. De foto's worden bovendien aan een andere explosie gelinkt dan de aanslag waarover u spreekt. Uit de bijgevoegde informatie uit het administratief dossier blijkt dat 1 van de door u voorgelegde foto's afkomstig is uit een krantenartikel over een explosie die eind april 2015 heeft plaatsgevonden. De aanslag in kwestie betrof een bomauto vlakbij het bekende restaurant Bonoodo, gelegen in het district Hamarweyne. Het feit dat u foto's van een compleet andere aanslag gebruikt ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Ook de letsels op het medisch attest kunnen een andere oorzaak hebben dan diegene die u verklaart.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die

redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het

economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 2 november 2016 voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 november 2016 in een enig [lees eerste] middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat de verwerende partij meent dat de ontvoering van verzoekende partij vreemde elementen zou vertonen nochtans heeft verzoekende partij de feiten vertelt zoals ze hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij meent dat zij niet in het hoofd van Al Shabaab kan kijken en bovendien doet verwerende partij "zelfs suggesties wat de ontvoerders beter hadden gedaan om de wegcontroles te omzeilen, waarop verzoekende partij eerlijk antwoordt dat zij niet weet waarom zij niet op die manier hebben gehandeld: (CGVS p. 14)."

Voorts stelt verzoekende partij nog dat "heil [wordt] gezocht in het DVZ-interview dat de verzoekende partij in volle vluchtelingencrisis toen de DVZ aan het overstroomde was heeft afgelegd. Verzoekende partij is in het restaurant beginnen werken in 2015 en niet in 2013 zoals verkeerdelijk bij de DVZ werd genoteerd. Verzoekende partij kreeg op het CGVS de kans om alles uitgebreid te vertellen en blijft ook achter haar verklaringen staan zoals gedaan bij het CGVS. Bij de DVZ moest alles erg snel gaan en kreeg verzoekende partij niet de kans om na te gaan of alles correct werd genoteerd en vertaald door de tolk, waardoor het ook niet zo vreemd is dat er bepaalde fouten werden gemaakt bij de registratie van verzoekende partij. Wat de dreigbrief betreft, wenst verzoekende partij te verduidelijken dat deze 's avonds werd aangeplakt aan haar huis, zij dit gezien heeft de dag erop en op 24 mei 's avonds vertrokken is omdat er een imminent gevaar was voor haar leven". Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder zich focust op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan *“van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*5, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016, red.) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Wadajir, hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook *“in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels”* toe.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non”*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*.

In hoofddeorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. De commissaris-generaal betwist verzoekers herkomst uit Mogadishu niet, maar stelt dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.5. Verzoeker stelt dat zijn vader die in een restaurant werkte begin 2015 vermoord werd door Al Shabaab. Verzoeker zou daarop het restaurant overgenomen hebben maar op 20 maart 2015 wordt er een aanslag gepleegd in het restaurant waarbij 2 politieagenten gewond raakten en een collega overlijdt. Indien verzoekende partij kan gevolgd worden dat het overnemen van het restaurant van verzoekers vader, ook al is dit risicovol, niet kan uitgesloten worden nu dit de broodwinning was van de familie, dan kan verzoeker toch niet overtuigen. Immers zijn verklaringen zijn onvoldoende om de waarachtigheid ervan aan te tonen.

2.6. Vooreerst kan minstens verwacht worden dat verzoeker eenduidig kan vertellen of hij wel of niet in het restaurant werkte. Echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij vanaf 2013 in het restaurant werkte en tijdens het CGVS-gehoor (p. 4) verklaart verzoeker dat hij nooit met zijn vader samenwerkte (*"Neen" "Wat deed u dan van bezigheid tussen 2008 en 2015? Ik verbleef gewoon thuis"; "Hoe vulde u uw dagen? Hoe zag een typische dag er toen uit? Overdag bleef ik gewoon thuis en 's middags ging ik voetballen"; "Wilden uw ouders op dat moment niet dat u ook ging gaan werken om bij te dragen aan het gezin? In die periode was er niet zo veel werk, in het restaurant was er ook niet veel werk, mijn moeder en vader werkten daar samen"; "En u bent er niet in geslaagd om ander werk te vinden in die periode want u bent moeten stoppen met school wegens tekort aan geld dus ik veronderstel dat extra geld wel welkom was? in Somalië is het ons kent ons; dus je clanleden moeten goede posities hebben om werk te vinden en dat was voor ons niet het geval"*).

Verzoekers bewering dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed had vertaald en dat het geen zin had om veranderingen aan te brengen kan niet overtuigen nu niet kan worden ingezien hoe de tolk dan specifiek een datum kan aanbrengen en stellen dat verzoeker sedert "2013" in het restaurant werkte wanneer verzoeker geen tijdsindicatie had gegeven.

2.7. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn vader een restaurant had, noch dat hij werd vermoord, noch dat er een aanslag op hun restaurant gebeurde en evenmin dat hijzelf achteraf nog opgepakt werd door Al Shabaab. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat de aanslagen in Mogadishu gedocumenteerd worden. Verzoeker spreekt zelf over jongens op straat die foto's van aanslagen nemen en via facebook verspreiden.

2.8. Echter verzoeker heeft geen nuttige elementen voorgelegd wat niet aannemelijk is nu hij zelf stelde dat de *"gouverneur heeft tegen mijn moeder gezegd dat ons restaurant het lekkerste en mooiste eten serveerde en dat ze altijd daar aten. Hij heeft gevraagd om opnieuw te openen en hij heeft haar beloofd dat haar niets zou overkomen omdat agenten een oogje in het zeil zouden houden"* (CGVS-gehoor p. 11). Integendeel de door verzoeker neergelegde persfoto is manifest niet van zijn restaurant. Immers uit de bij het administratief gevoegde informatie blijkt dat één van de door verzoeker voorgelegde foto's afkomstig niet zijn restaurant kan zijn maar uit een krantenartikel komt over een explosie die eind april 2015 heeft plaatsgevonden. De aanslag in kwestie betrof een bomauto vlakbij het bekende restaurant Bonoodo, gelegen in het district Hamarweyne. Verzoeker tracht aldus met valse informatie zijn verklaringen te ondersteunen. Dit ondergraaft zijn algehele geloofwaardigheid alsook de aannemelijkheid van zijn verklaringen over het bestaan van een familiaal restaurant. De beweerde vervolging door Al Shabaab omwille van het restaurant heeft dan ook geen grond.

2.9. Verzoekers verklaringen ondergraven nog op andere punten het bestaan van het restaurant. Eerst stelt verzoeker dat niet hij, maar zijn beide ouders het restaurant runden en hij niet moest helpen want er was niet veel werk (*"Wilden uw ouders op dat moment niet dat u ook ging gaan werken om bij te dragen aan het gezin? In die periode was er niet zo veel werk, in het restaurant was er ook niet veel werk, mijn moeder en vader werkten daar samen"* CGVS-gehoor p. 4). Anderzijds stelt hij dat zelfs de gouverneur

het restaurant kende omwille van de fijne keuken (CGVS-gehoor p. 11) en dat zijn vaders restaurant reeds lang bestond (*“Lang geleden, vanaf dat ik klein was deed hij dat werk”*). Wanneer gevraagd werd of het een groot restaurant was stelt verzoeker enerzijds dat het niet echt groot was maar anderzijds *“Het had twee deuren, twee ingangen”* (CGVS-gehoor p. 4), wat opnieuw bijzonder vaag is voor iemand die zijn familierestaurant moet beschrijven.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat indien verzoekers moeder altijd in het restaurant werkte, zij blijkbaar geen problemen had nu ze nog steeds in het familiale huis woont (*“Uw moeder en uw zus, wonen zij nog altijd in hetzelfde huis? Ja”* zie CGVS-gehoor p. 13).

2.10. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over de ontvoering door Al Shabaab geenszins geloofwaardig. Indien niet verwacht wordt dat verzoeker over de handelwijze van Al Shabaab speculeert dan kan wel verwacht worden dat hijzelf eenduidig is en minstens geen verklaringen aflegt om zijn verhaal in te kleuren die achteraf tegen objectieve landeninformatie ingaan. Zoals de bestreden beslissing stelt zijn de wegblokkades een bekend gegeven en kan dit ook blijken uit de neergelegde informatie en uit verzoekers verklaringen blijken (CGVS-gehoor p. 13). De uitleg van verzoeker over het risicovol gedrag van Al Shabaab om verzoeker alsnog te vervoeren naar een tweede locatie en niet achter te laten op de eerste stopplaats, komt dan ook voor als een *ad hoc* betrachting zijn relaas alsnog logisch op te bouwen. Immers dat personenwagens normaal gezien niet gecontroleerd worden in Mogadishu (CGVS p. 14) is geheel strijdig met zijn eigen verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hoe dan ook verzoekers verklaring dat Al Shabaab in 2015, wanneer ze reeds 4 jaar uit Mogadishu verdreven zijn en voornamelijk hit en run aanslagen plegen (zie analyse onder het hoofd ‘subsidiare beschermingsstatus’), een risicovolle ontvoering van verzoeker zouden ondernemen kan niet overtuigen, te meer verzoeker geen bijzonder profiel heeft en naar zijn eigen verklaringen, zijn moeder diegene was die jarenlang in het restaurant werkte.

2.11. De overige documenten en foto's kunnen niet leiden tot andere conclusies nu de foto van de gouverneur niets bijbrengt en de foto van politiemannen onduidelijk is.

2.12. Ten slotte dient te worden gesteld dat een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Het door verzoeker neergelegde medische attest, doet derhalve geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op zowel de interne als externe tegenstrijdigheden, de vaagheden en het bedrieglijk aanmeten van de foto van een aanslag op een ander restaurant, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiare beschermingsstatus

2.15. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiare bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.18. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu). *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR); of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.*

2.19. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.21. Al Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behoudt Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen.

De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met

clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (zie Cedoca COI, punt 3.1.1). Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.22. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoeker geen uitstaans heeft.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (punt 4 COI Focus, Mogadishu). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.25. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.26. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clandidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de

bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.27. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij het arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

2.28. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het *“Upper Tribunal”* meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.29. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.30. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoeker benadrukt dat hij met de dood werd bedreigd door Al Shabaab en door de familie van de Al Shabaab slachtoffers. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn.

Gezien verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de door hem beweerde gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden, leidt dit ertoe dat hij geen profiel heeft dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.31. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.)”*. Vooreerst ziet de Raad niet in waarom - in zoverre dit al nodig zou zijn, wat niet is aangetoond - verzoeker al specifiek naar zijn eigen district moet terugkeren. Verzoeker licht niet toe waarom met een specifiek onderzoek naar Wadajir noodzakelijk zou zijn nu hij evenmin aantoonst dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van anderhalf jaar, of intussen bijna 2 jaar verzoeker zou vervreemd hebben van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.32. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - *“Artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016”; “Artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016”; “Artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016”; “Artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016”; “Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016”; “Artikel “De Morgen” 26 juli 2016”; “Artikel “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt en op 26 juli 2016 over een dubbele zelfmoordaanslag in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie. Tenslotte wordt een aanslag op een restaurant waar voornamelijk Somalische ambtenaren komen aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”* werd hoger reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.33. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.34. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.35. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.36. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK